

UZASADNIENIE

Powód (...) we W. wniósł w dniu 13 listopada 2015 roku pozew w elektronicznym postępowaniu upominawczym, wnosząc o zasądzenie od pozwanego D. S. kwoty 7.806,90 zł wraz z odsetkami umownymi w wysokości 4-krotności stopy procentowej kredytu lombardowego NBP w stosunku rocznym liczonymi od dnia 13 listopada 2015 roku do dnia zapłaty. Wniósł ponadto o zasądzenie na jego rzecz od pozwanego zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie stwierdził brak podstaw do wydania nakazu zapłaty i sprawę przekazał Sądowi Rejonowemu w Ciechanowie do rozpoznania.

Powód (...) we W. w toku procesu przed Sądem Rejonowym w Ciechanowie podtrzymał żądanie pozwu.

Pozwany D. S. wniósł o oddalenie powództwa, ewentualnie o oznaczenie sposobu wykonania zobowiązania objętego roszczeniem powoda poprzez rozłożenia świadczenia na raty w kwotach po 100,00 zł miesięcznie.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

(...) Bank (...) S.A. zawarli w dniu 26 listopada 2007 roku umowę pożyczki nr (...), na podstawie której pozwany otrzymał określoną w umowie kwotę pieniężną, jednocześnie zobowiązał się do jej zwrotu na warunkach precyzyjnie określonych w tejże umowie. Na podstawie art. 492 § 1 pkt 1 k.s.h., nastąpiło połączenie poprzez przejęcie całego majątku (...) Bank (...) S.A. przez (...) Bank S.A. D. S. nie wywiązał się z przyjętego na siebie zobowiązania wobec czego niespłacona kwota należności głównej stała się wymagalna wraz z kwotą odsetek za opóźnienie w spełnieniu świadczenia. W następstwie powyższego, wobec niedotrzymania przez stronę pozwaną warunków określonych w umowie (...) Bank S.A. wezwał stronę pozwaną do zapłaty. Jednocześnie w treści wezwania (...) Bank S.A. poinformował stronę pozwaną, że w przypadku niewypełnienia obowiązków określonych w treści wezwania przedmiotowa wierzytelność zostanie przelana na rzecz (...) we W.. Strona pozwana pomimo upływu wyznaczonego terminu nie dokonała zapłaty, wobec czego w dniu 02 kwietnia 2014 roku (...) Bank S.A. zawarł z powodem umowę przelewu wierzytelności, cedując na jego rzecz całość prawa i obowiązków wynikających z przedmiotowej umowy pożyczki (bezsporne, w tym: umowa cesji wierzytelności k. 27-30v, wyciąg z elektronicznego załącznika do umowy cesji – k. 32).

W dniu 05 grudnia 2014 roku strony zawarły na czas oznaczony umowę ugody. Zgodnie z jej treścią pozwany złożył wprost oświadczenie o uznaniu, tak co do zasady jak i wysokości wierzytelności przysługującej poprzednio wierzycielowi pierwotnemu w wysokości 7.521,39 zł (tzw. „kwota bazowa”) i zobowiązał się do jej spłaty. Jednocześnie strony zgodnie ustaliły, że spłacana przez pozwanego wierzytelność zostanie powiększona o odsetki umowne liczone od kwoty bazowej ugody, począwszy od daty płatności pierwszej raty ugody wg. stałej stopy procentowej w wysokości 9,90 % w stosunku rocznym, należnej za cały okres trwania ugody. Zgodnie z zapisami umowy ugody, w przypadku dokonywania wpłat w wysokości i w terminach określonych harmonogramem ugody wysokość odsetek miała wynieść 4.109,23 zł. Przedmiotowa ugoda na kwotę 11.630,62 zł została rozłożona na 115 rat z czego pierwsza i następne po 100,00 zł, zaś ostatnia w wysokości 130,62 zł. Terminy płatności w/w rat zostały szczegółowo uregulowane postanowieniem umowy ugody (bezsporne, w tym: umowa ugody k. 18-19)

Strona pozwana dokonała na rzecz strony powodowej wpłat w łącznej wysokości 400,00 zł. Na poczet należności głównej (tzw. „kwoty bazowej ugody”) zliczono wpłaty w wysokości 179,61 zł. Na poczet odsetek umownych, naliczanych zgodnie z postanowieniem ugody od kwoty niespłaconej kwoty bazowej ugody zarachowano wpłaty w wysokości 220,39 zł. Zgodnie z postanowieniem przedmiotowej ugody niespłacenie 2 kolejnych pełnych rat dawała wierzycielowi prawo

wypowiedzenia ugody, którego realizacja skutkowałą wygaśnięciem umowy, a kwota zadłużenia uznana przez stena pozwaną powiększona o dalsze odsetek w wysokości równej 4-krotności stopy kredytu lombardowego NBP obowiązującej w dacie powstania opóźnienia, pomniejszona o dokonane wpłaty stawała się natychmiast wymagalna. Wobec niedopełnienia warunków przedmiotowej ugody, została ona skutecznie wypowiedziana. (bezsporne, w tym: wypowiedzenie ugody wraz z potwierdzeniem nadania k. 20-21)

Zadłużenie strony pozwanej, stanowiącej wartość przedmiotu sporu, wynosi na dzień złożenia pozwu 7.806,90 zł w skład którego wchodzi - należność główna (tzw. „niespłacona kwota bazowa ugody”) wynikająca z w/w umowy ugody w kwocie 7.341,78 zł oraz skapitalizowane odsetki umowne wraz z odsetkami za opóźnienie w spełnieniu świadczenia. Na kwotę odsetek umownych naliczoną na podstawie postanowień ugody od kwoty bazowej ugody wg. stopy procentowej określonej postanowieniami umowy ugody, składa się kwota 308,23 zł, natomiast na kwotę odsetek za opóźnienie w spełnieniu świadczenia, obliczona zgodnie z ugodą od kwoty bazowej ugody w wysokości 4-krotności stopy procentowej kredytu lombardowego NBP w stosunku rocznym obowiązującej w dacie powstania opóźnienia, naliczona od dnia 27 sierpnia 2015 r. do dnia poprzedzającego wytoczenia powództwa w sprawie, składa się kwota w wysokości 156,89 zł. Strona powodowa wezwała stronę pozwaną do zapłaty, jednakże do chwili obecnej zadłużenie nie zostało uregulowane (bezsporne).

D. S. jest osobą pracującą, która uzyskuje wynagrodzenie w wysokości 2.100,00 zł netto miesięcznie. Na utrzymaniu ma rodzinę – syna i bezrobotną żonę. Jego łączne zobowiązania (kredyt, obciążania komornicze) wynoszą 1.010,00 zł (zeznania pozwanego k. 42).

Powyższy stan faktyczny ustalono na podstawie zebranych w sprawie dokumentów, których prawdziwość nie budziła wątpliwości sądu.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

W ocenie sądu, powództwo zasługuje na uwzględnienie w całości.

Bezspornym jest w niniejszej sprawie, że pozwany D. S. zawarł z poprzednikiem prawnym powoda (...) we (...) Bank (...) S.A (poprzednik prawny (...) Bank S.A.) umowę pożyczki nr (...), której dotychczas nie spłacił. Następnie zaś zawarł z powodowym funduszem umowę ugody, w której złożył oświadczenie o uznaniu wierzytelności w łącznej kwocie 7.521,39 zł i zobowiązał się do jej spłaty w formie ratalnej. Spłacana przez dłużnika wierzytelności została powiększona o odsetki umowne w wysokości 9,90 % w stosunku rocznym.

W przypadku opóźnienia w płatności stanowiącej równowartości 2 pełnych rat ugody wierzyciel zastrzegł sobie prawo pisemnego wypowiedzenia ugody z zachowaniem 7-dniowego terminu wypowiedzenia i po jego upływie cała pozostała do zapłaty kwota stała się natychmiast wymagalna. Ponadto wierzyciel był uprawniony do naliczania odsetek za opóźnienie w wysokości równej 4-krotności stopy procentowej kredytu lombardowego NBP obowiązującej w dacie powstania opóźnienia.

Dochodzona pozewem kwota stanowi sumę niespłaconego kapitału umowy pożyczki w kwocie 7.341,78 zł oraz skapitalizowane odsetki umowne wraz z odsetkami za opóźnienie w spełnieniu świadczenia w łącznej kwocie 465,12 zł

Niewątpliwie, w świetle w/w umów, roszczenie powoda uznać należy za zasadne zarówno w zakresie kapitału jak i skapitalizowanych odsetek. Za zasadne uznać należy również żądanie powoda zapłaty odsetek umownych w wysokości równej 4-krotności stopy procentowej kredytu lombardowego NBP stosownie do treści art. 482 § 1 k.c.w zw. z art. 481 k.c., których wysokość strony ustaliły w treści § 4 pkt 5 umowy.

Uwzględniając powyższe, sąd zasądził w pkt I wyroku od pozwanego D. S. na rzecz powoda (...)we W. kwotę 7.806,90 zł z odsetkami umownymi w wysokości 4-krotności stopy kredytu lombardowego NBP w skali roku, nie wyższymi niż stopa odsetek maksymalnych za opóźnienie liczonymi od dnia 13 listopada 2015 r. do dnia zapłaty.

Sąd nie uwzględnił wniosku pozwanego D. S. o rozłożenie świadczenia na raty. Stosownie do art. 320 k.p.c. w szczególnie uzasadnionych wypadkach sąd może w wyroku rozłożyć na raty zasądzone świadczenie, a w sprawach o wydanie nieruchomości lub o opróżnienie pomieszczenia - wyznaczyć odpowiedni termin do spełnienia tego świadczenia. W niniejszej sprawie pozwany D. S. na rozprawie w dniu 25 sierpnia 2016 roku okazał sądowi zaświadczenie o zatrudnieniu i wynagrodzeniu oraz zaświadczenie małżonki z którego wynika, że jest ona bezrobotna. Co prawda zaproponował, iż zobowiąże się uiszczać raty w wysokości 100,00 zł miesięcznie, jednakże analiza jego sytuacji mająkowej – 2.100,00 zł netto wynagrodzenia miesięcznie, minus łączne zobowiązania (kredyt, obciążania komornicze) w wysokości 1.010,00 zł oraz utrzymanie na jego barkach 3-osobowej rodziny – małoletni syn i bezrobotna żona, w ocenie sądu nie dają pozytywnej prognozy spłaty przez niego należności w zaproponowanej przez niego formie ratalnej. Wartym jest przy tym podkreślenie, iż raty wynikające z przedmiotowej umowy pożyczki, późnej ugody oscylowały również w granicach 100,00 zł – 130,62 zł (ostatnia rata), mimo to pozwany uiszczył tylko kwotę 4 rat.

W doktrynie i orzecznictwie podkreśla się, że rozłożenie zasądzzonego świadczenia na raty opiera się na założeniu, że orzeczenie będzie mogło być wykonane w ratach bez potrzeby przeprowadzania egzekucji – związanej z dodatkowymi kosztami – albowiem pozwany będzie w stanie spełnić zasądzone świadczenie w dłuższym okresie czasu w częściach. Założenie to więc musi opierać się na pewnej prognozie co do możliwości wygenerowania przez pozwanego przychodów w przyszłości.

W niniejszej sprawie pozwany wskazał tylko, że otrzymuje wynagrodzenie za pracę, jednakże biorąc pod uwagę inne zadłużenia, po ich odjęciu na poczet całej 3-osobowej rodziny na życie pozostaje do dyspozycji jedynie kwota 1.090,00 zł. Wobec tego w ocenie sądu aktualnie wielce wątpliwym jest realne odkładanie przez pozwanego D. S. z tej i tak niewielkiej sumy jeszcze rat

w wysokości nawet po 100,00 zł miesięcznie. Ponadto mimo złożenia wniosku o rozłożenie należności na raty w toku całego procesu, który trwał prawie rok, pozwany nie zapłacił przynajmniej części roszczenia, chociażby w celu przekonania sądu o jego możliwości płatniczej i zasadności rozłożenia świadczenia na raty. Wedle stanowiska doktryny odmowa rozłożenia świadczenia na raty albo wyznaczenia terminu do spełnienia świadczenia nie wymaga odrębnego orzeczenia w sentencji wyroku, lecz powinna być umotywowana w uzasadnieniu (K. Piasecki (w:) Kodeks postępowania cywilnego..., t. 1, red. K. Piasecki, s. 1504), co też sąd uczynił.

Orzekając o kosztach procesu, sąd oparł się o zasadę odpowiedzialności za wynik postępowania określoną w art. 98 k.p.c., uznając za zasadne obciążenie pozwanego zwrotem kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego w całości, o czym orzekł w pkt II wyroku. Na koszty złożyła się opłata sądowa od pozwu w łącznej kwocie 300,00 zł oraz koszty zastępstwa procesowego wraz z opłatą skarbową, w łącznej kwocie 1 217,00 zł.

Koszty zastępstwa procesowego zostały ustalone na podstawie §6 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. 2013 r.poz.409 ze zm.).